

jellemző a „szöveg a szövegben” szituációjára (vagy a képzőművészetből jól ismert kép a képben/tükör effektusa- a kötet maga is széles művészeti kontextust mozgósít). Ez azt jelenti, hogy a szöveg egyrészt reálisnak tünteti fel magát, másrészt folyamatosan arra emlékeztet, hogy valakinek a teremtménye, és hogy valamilyen jelentést hordoz. A KAF-i költészetben ez azzal bonyolódik, hogy gyakran a szerző is teremtmény, aki létrehoz egy olyan szöveget, melynek következtében a szerzői hitelesség gyakran válik kérdésessé (*Kosztolányi japánokat műfordít* például KAF lírai énjének felfogásában). A kötet játékos jellege abból is fakad, hogy a szerzői jelnév, illetve biografikus(nak minősített) adatok beíródik/nak a szövegfolyamba (a KAF monogram fel-feltűnik különböző variációkban (pl. *Fu An-Kung képmása, K. sírja, The best of KAF, K.626*) akárcsak a szerzői születési dátum valamelyik fele („ötvenkilencben” *Északi színház, 2004. VII. 17.*, a kötet cím maga is 7 szótag). A számokkal való játék leginkább a ciklusfelosztásban fedezhető fel. Az is eldönthetetlen ugyanis, hány verset is tartalmaz a kötet. Négy ciklusra oszlik, s mindegyik 19 darabot tartalmaz (azaz hetvenhatot), ha az alverseket nem számítjuk. Ha viszont csak ezeket nézzük, mint sajátos egységet, akkor 99-et kapunk, s ha a kezdőversről sem feledkezzünk meg, ami az első ciklus előtt áll, összesen 100-ról beszélhetünk (s asszociálhatunk rögtön a Balassi-kódexre!?, vagy inkább Jack Cole-ra/Petrarcára?, ám ez „Vázlatkönyv, nem Daloskönyv” *Egy könyv a feledésnek*).

Kovács András Ferenc életművének ez a legújabb, a 80. Ünnepi Könyvhétre megjelent kötete alcímében is reflektál szűk egy évtizednyi időszak költészetére. Vitathatatlan, jelenleg ez a *The best of KAF*. S hogy ez a költészet milyen irányvonalat implikál, azt a *Hortus Conclusus* sorai ekképp fogalmazzák meg: „kertből kijönni / visszamenni később majd / megismételni sokszor/ kijönni kertből/ visszatérni újra más / ajtót nyitni a fénynek”.

Szántó Magdolna

